

Sårbar

Jeg savner et knus fra et barn. Kender I det? Jeg savner den måde et barn kommer spændende med udbredte arme og kaster sig ind i min favn i fuld tillid til, at jeg griber hende.

Tillidsfuldt. Sådan er vi skabt. Som væsener, der omfavner livet. Jeg er skabt til at tage imod og give varme her i favnen. Til at ligge i græsset med armene bredt ud til siden og suge solens stråler og græssets duft og livets lyde ind. Ubekymret, nærværende.

Vi er skabt til at åbne os for hinanden og tage verden ind. Hvis dét ikke er meningen med det hele, ved jeg ikke, hvad er.

Det gør os levende. Det gør os også sårbare. Den, der breder armene ud, blotter hjertet. Den, der breder armene ud, viser, at mennesket ikke er skabt til at være alene, men behøver mere end sig selv for at leve.

Vi oplever det nu. Jeg møder mennesker, som jeg er vant til at tage i hånden eller stå så tæt på, at vi ved, vi har en fortrolighed. Selv på afstand kan jeg se, at de er sårbare. Der er noget, der krakelerer, øjnene er blanke, også mine. Men der er også noget livgivende i den sårbarhed. Det er som om noget nyt bliver til dér i det møde på afstand, vi ved, at vi behøver hinandens varme. Havde vi glemt det?

Det er øvelsen livet igennem at bevare armene åbne. Bogstaveligt og billedligt talt. Meget kan ramme et hjerte, og ofte lærer livet os hen ad vejen, at det er bedre at gardere sig. Så sætter vi et skjold op, som når krigeren beskytter sit bryst. Men det var ikke meningen med livet, at vi skulle lukke os om os selv.

Det bliver på en måde påske, fordi vi er sårbare. Det er den kristne fortælling. Gud ser vores liv, og livet er lige så smukt, som når et barn løber ind i dine åbne arme, og lige så skrøbeligt, som når du står flere meter fra mig og går i opløsning. Og det liv er værd at bevare.

Og derfor fejrer kristne påske med en mand, der hænger på et kors. Han er uendeligt sårbar, armene er ikke desto mindre udbredte. Og fortællingen lyder, at det var dét sårede menneske, der fik nyt liv påskedag.

Påskan er en stemme fra tidernes morgen, der fortæller, at livet ikke stopper, fordi vi er såres. Det kan føles, som bevæger vi os mod det store intet, men i den sårbarhed, vi føler, kan noget nyt blive til. Når et hjerte skælver, er der trods alt noget, der rør på sig. Og det hænder, at der opstår noget nyt og ægte mellem dit blik og mit, mens vi står der på afstand. Som om verden bliver nulstillet et kort øjeblik, og så kommer et strejf af liv til syne.